

စို : စို : ဝာ င ပ

အကြည့်ဝှက် နယ်ချို

ငါတို့ ယောက္ခမနိုင်နိုင်
ချက်ကောင်းကို ကိုက်ထားပိုင် ...
နင်တို့ ယောက္ခမရှုံးရှုံး ...
အမွေးတစ်ထုံးနဲ့ ကိုယ်တုံးလုံး ...

*

လူအများက ပြောကြပါသည်။ ။
ကမ္ဘာပေါ်၌ ကံအကောင်းဆုံးသော လူသားနှစ်ဦး ရှိပါသည်။ ။
ထိုနှစ်ဦးမှာ အာဒမ်နှင့်ဧဝဖြစ်သည် ဆို၏။
စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ကမ္ဘာဦးစ ဘာမှ မရှိစဉ်ကာလ၌ လူနှစ်ဦးတည်းနေထိုင်ဖို့ ရာမှာ လွန်စွာခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ယခုလို လျှပ်စစ်မီးတို့၊ လုပ်တော့(ပ်)တော့တို့၊ ဟမ်းဖုန်းမဆိုထားနှင့် မီးကိုပင်မမြင်ဘူး၊ သုံးဖို့ စွဲဖို့ အပ်တိုတစ်ချောင်းပင်မရှိ။ ခြင်ထောင်စောင်ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ စားကောင်းသောအသီးက ဘယ်အရာ၊ ဘယ်အရာက မစားသင့်သောအသီးပင် မသိကြရှာသောသူနှစ်ယောက် အဘယ့်ကြောင့် ကမ္ဘာ့ကံအကောင်းဆုံးဟု တညီတညာတည်း သတ်မှတ်ကြ

သနည်း။

တစ်ခုသာ။

ယောက္ခမ၊ မရှိ၍ ဖြစ်သည် ။

မိတ်ဆွေ။ မစားကောင်းသောအသီးထက် ယောက္ခမက ပိုဆိုးကြောင်း အဘယ်ကြောင့်ဆိုကြသနည်း။

ဖြစ်နိုင်ပါသည် အဆွေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုနှစ်ယောက်မှာ မစားကောင်းသောအသီးကိုစား၍ သာ ယောက္ခမဘဝရောက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ပထမဆုံးလူသားဖြစ်ခဲ့လျှင် ပထမဆုံးယောက္ခမသည် လဲ သူတို့ နှစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ သည် ကမ္ဘာဦးက ယောက္ခမ။

ဘုရားသခင်၏ သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း မစားမကောင်းသောအသီးက မစားခဲ့ပါက ဧဝံဗိုက်မကြီး။ ဗိုက်မကြီးက ကလေးမမွေး။ ကလေးမမွေးက ယောက္ခမဆိုတာကြီးလဲ ဖြစ်လာကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်သီးကိုပင် ယုံယုံကြည်ကြည်စားရဲသောသူထက် မည်သူကများ ပိုဆိုးဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော်လဲ သိချင်၍ လူသားမျိုးကို စတင်ပွားများ စေသော အာဒမ့်နှင့်ဧဝံ (ကမ္ဘာပေါ်ပထမဆုံးသော ယောက္ခမ) ပုံများအား ပြတိုက်၌ သွားရောက်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည် ။

သူတို့ ၏ ဓာတ်ပုံများမှာ အဝတ်အစားများ မပါ၍ ဘယ်အရာကအာဒမ့်၊ ဘယ်သူက ဧဝံမှန်း မသိခဲ့ရပါ။ အဝတ်အစားနှင့်ဆိုလျှင် အထီးအမ

ခွဲတတ်ပါသည်။ ။

အကောင်းနှင့်အဆိုးမှာ အမြဲခွန်တွဲလျက်ရှိကြောင်းကို အာဒမ်နှင့် ဧဝကိုကြည့်၍ ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကမ္ဘာဦး၏ အချစ်သင်္ကေတဖြစ်ခဲ့သလို ယောက္ခမ၏ နိဒါန်းလဲ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

*

လူသားမျိုးနွယ် ပျံ့ပွားရေးကို မဆောင်ရွက်ကြသော လူပျိုကြီး
အပျိုကြီးများကို လူအများ အပြစ်တင်ကြပါသည်။ ။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထိုသို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မဝင်စား
သော လူပျိုကြီး အပျိုကြီးများ သာ များ ပြားလာပါက မျိုးဆက်လဲထပ်မ
ပွား၊ ကိုယ်တိုင်လဲ အိုသေကြမှာ မို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူညွန့်တိုးရမည့်အ
ရေးကို တွေးမြင်ကြတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

သို့သော် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။

လူပျိုကြီး အပျိုကြီးများ လို မျိုးနွယ်ပျံ့ပွားရေးကို
မဆောင်ရွက်သူများ ကမ္ဘာမှာ ရှိကြသလို၊ လူသားမျိုးနွယ် ပြန့်ပွားလွန်း
အောင် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူများ လည်း ရှိပါသည်။ ။ ဆိုကြပါစို့
။

မြန်မာပြည်၌ မင်းတုန်းမင်းလိုမင်းမျိုးက မိဖုရားပေါင်း (၅၀၀)ခန့်ရှိ
ခဲ့ကြောင်း၊ သမိုင်းမှတ်စာတချို့တွင် ဖတ်ရပါသည်။ ။

ထို့အပြင် ထို (၅၀၀)မျှနှင့် မလုံလောက်ဘဲ သူစက်တော်ခေါ်တုန်း အ
ခန်းရှေ့ ခြေသံကြား တိုင်း

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ”

လှမ်းမေးတတ်၏။ ဒါကို ရံရွှေတော်များက

“ကျွန်မပါရင့်”

ဆိုလျှင် အသံသြကြီးဖြင့်

“ကျွန်မဆို ဝင်ခဲ့လေကွယ်၊ ဟီးဟီး”

လုပ်တတ်လွန်း၍ ကြာလာလတ်သော် ရံရွှေတော်များ အနေခက်အိပ်ရေးပျက်လာကြ၏။

မင်းကြီးအခန်းရှေ့ ခြေဖွဖွမျှပင် မဖြတ်ရဲ။ ဖြတ်လျှောက်တုန်း ကြမ်းလေး ‘ကျွီ’ ခနဲကြားသည် နှင့် နားပါးသောမင်းကြီးမှ အသံသြကြီးဖြင့်

“ဟဲ့ ဘယ်သူတုန်း”

သူ၏ အသံကြားလျှင် ရံရွှေတော်များကလဲ မနေရဲ။ ဘုရင်ကိုးဗျ။ ဒါကြောင့်

“ကျွန်မပါရင့်”

“ကျွန်မဆို လာခဲ့ဦးကွယ့်၊ ဟဲဟဲ”

ထိပါများ တော့ ရံရွှေတော်များ တိုင်ပင်ကြရ၏။ မင်းကြီး၏ အခန်းတွင်း မဝင်ရအောင် မည်သို့ပြုရမည်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရ၏။ နောက်ဆုံး အဖြေတစ်ခု ထွက်လာသည် ။ စွန့်စားမှုတစ်ခုပင်။ ထိုအရာကား မင်းကြီးအခန်းရှေ့ ခါတိုင်းလို ခြေဖွမနင်းတော့ဘဲ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် တဒုန်းဒုန်းလျှောက်သည် ။

မင်းကြီးက ထိုခြေသံကြားသော်

“ဟဲ့ ဘယ်သူတုန်း၊ ခြေသံနှယ်ပြင်းလိုက်တာ”

ဆိုသော် ရံရွှေတော်မှ အသံကိုဖျက်ပြီး

“ကျွန်တော်ပါမင်းကြီး”

ထိုအခါ မင်းကြီးလဲ စိတ်မသက်မသာအသံကြီးဖြင့်

“ကျွန်တော်ဆိုသွား ကျွန်တော်ဆိုသွား”

ဆိုကာမှ ရံရွှေတော်ခမ္ဘာ သက်ပြင်းချ၍ လွတ်လပ်စွာ သွားရလေ
တော့၏။

ထိုအကြံအောင်မြင်သောအခါ ရံရွှေတော်အားလုံးလဲ မင်းကြီးအခန်း
ရှေ့ဖြတ်တိုင်း ခြေကျင်းများ ဝတ်၍ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လျှောက်ကြသ
ည် ။ မင်းကြီးအသံကြားတိုင်း

“ဘယ်သူတုန်း”

“ကျွန်တော်ပါ”

“ကျွန်တော်ဆို လစ်ချင်တာသာ လစ်လိုက်တော့”

နောက်တစ်ယောက်လဲ မင်းကြီးအခန်းရှေ့ ခြေသံပြင်းပြင်း လမ်း
လျှောက်တိုင်း

“ဘယ်သူတုန်းဟ”

“ကျွန်တော်ပါဆို”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဗျာ”

“လစ်ချင်သလိုသာ လစ်လိုက်တော့”

ဤသို့ဖြင့်

မန္တလေးသူများ သည် “ကျွန်တော် ကျွန်တော်” နှင့် ပြောတတ်သော
အမူအကျင့်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်သော အလေ့အထ ထိုအချိန်မှ စသည် ဟူ

၏။ (မယုံရင် ပုံပြင်မှတ်ပါဗျ)

*

သမိုင်းနှင့်ချီ၍ သာဓက ထပ်ပြရပါဦးမည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လဲ သီပေါဘုရင်ကို ဤသို့ဆိုဖူးသည် ။

“မင်းကြီး မင်းကြီးက မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ယူထားတာကိုးဗျ၊ ကျုပ်လို မိန်းမအများကြီးယူထားရင် ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်မှာ တရားဝင်မယားပေါင်းတစ်ရာကျော်ရှိသည် ဟူ၏။

“မင်းကြီးရ၊ မိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းယူထားမှ သာ ယောက်ျားကို ဂရုစိုက်ပြီး ပြဿနာရှာတာ၊ မိန်းမများများ သာ ယူထားရင် ယောက်ျားဖက် မလှည့်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ အချင်းချင်းသာ လှည့်ပတ်ပြဿနာရှာရင်းနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်ပြီး ယောက်ျားက အေးဆေးဖြစ်ရော”

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ အတွေးလဲ မှန်ပေလိမ့်မည်။ (သူက ကိုယ်တွေ့ကိုးဗျ) မိန်းမများ သည် တစ်ယောက်တည်းရှိချိန်၌ သာ ယောက်ျားဖြစ်သူအား ရန်ရှာရန် သတိရကြပြီး နှစ်ယောက်ရှိပါက မိမိယောက်ျားဖြစ်သူဖက် မလှည့်ဖြစ်ကြတော့။ သူတို့ အချင်းချင်း (သူတို့မှ အခြားကို) အတင်းတုတ်ရန်သာ ရည်ရွယ်လိုက်ကြ၍ ဖြစ်သည် ။ (မယုံရင် ဒီစာဖတ်နေသူက မိန်းမ ဖြစ်ရမယ်။) သို့သော် ထိုကဲ့သို့ စွမ်းစွမ်းတ

မံ ဆောင်ရွက်သူများ သတိထားရမည်ကား ကျွန်တော်တို့ မျိုးနွယ်များ
ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ခဲ့သော ဘုရင်တစ်ပါးလို အင်္ဂါစပ်ပုပ်ကြွေမသေစေ
ရန်တော့ သတိထားရပေမည်။

သူ့ခမျာ တရုတ်ပြည်က အပျိုစင်ဆိုပြီး မိန်းမပျက်သုံးယောက်ကို ပို့
ပေးလိုက်သည် ကိုလဲ ယူတာပါပဲ။ (တရုတ်က အဲဒီကတည်းက မွေတာ)
ဘယ်ဘုရင်လဲတော့ မပြောတော့ပါဘူး။

*

ဆိုကြပါစို့။

လောက၌ လူသားမျိုးနွယ် ပြန့်ပွားရေးကို ဟန့်တားနေသော အပျိုကြီး လူပျိုကြီးများ လို လူများ ရှိသလို၊

လူသားမျိုးနွယ် ပြန့်ပွားမှုကောင်းအောင် မတန်တဆ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နေသူများ လဲ လောက၌ များ စွာရှိပါသည်။ ။

လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးများ သည် မရှိသောယောက္ခမများအား တွေးပြီး ကြောက်ကြပါသည်။ ။

လူသားမျိုးနွယ် လျင်မြန်စွာ ပြန့်ပွားစေသူများမှာ တော့ ယောက္ခမ ကိုပင်ကြောက်ရန် အချိန်လုံးဝ မရှိကြပေ။

ယခု ကျွန်တော် ပြောပြမည့်သူမှာ ထိုသို့သူမျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စိတ်ဝင်စားက ဆက်လက်ရှုစားပါ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ . . .

ဒါဟာ ယောက္ခမ မကြောက်နည်းလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

★

တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ကိုယ့်ခြေသံသာကိုယ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်ကြား နေရသည်။ ။

ဒီလိုအချိန်မျိုး၌ ကျန်းမာရေးအတွက် အပြေးလေ့ကျင့်ရတာ အ

ကောင်းဆုံး။ ရာသီဥတုကလဲ နှင်းများ တဖွဲဖွဲနှင့် ဖြူမွဲနေသည် ။

မိမိအရှေ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာကိုကြည့်ရတာကိုက မသဲကွဲ။

ရာသီဥတုက နှင်းကြောင့် စိမ့်စိမ့်ပြီးအေးနေသော်လည်း ပြေးလာသောအရှိန်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကနွေးနေသည် ။

ချွေးများ စို့လာအောင် ပုံမှန်ခြေလှမ်းကို မြင့်တင်လိုက်စဉ်

“ကျွီ”

“ဟာ”

လမ်းတစ်ဖက်မှ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြတ်လာသော ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်။

ထိုလမ်းကွေ့လေး၌ပင် နှင်းများကြောင့် ကားကိုမမြင်ဘဲ ဖြတ်လာသော မိန်းမပျို။

“ဟိတ် ကား ကား ကား”

သူ၏ အော်သံကျယ်ကျယ်။

အော်သံကြောင့် လမ်းလယ်မှ မိန်းမပျို ကြောင်ပြီးရပ်နေသည် ။

အရှေ့ကို ကောင်းမွန်စွာမမြင်ရဘဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းလာသော ကား။

“အား”

“ဟာ”

မိန်းမပျို၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းကို အရှိန်ပိုမြင့်လိုက်သည် ။ ကြောက်လန့်တကြားမို့ ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်

အလဲ။

“ဟိတ်”

“ဟာ”

သူ မိန်းကလေးကို ပြေးပွေ့သလိုဖြစ်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်ဆီ
လဲကျသွားသည်။ ။

“ကျွီ”

ထိုတော့မှ သတိထားမိသော ကားလေးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပွ
တ်ကာသီကာကျော်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသွားရပ်သည်။ ။

သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ တော့ တုန်ယင်နေသော မိန်းမပျို။

လှပသော သူ၏ မျက်လုံးများက ကြောက်ရွံ့မှုကို ဖော်ညွှန်းနေသည်

။

သူ၏ နှလုံးခုန်သံကလဲ တဒိတ်ဒိတ်။

★

သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်ဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့
သူရဲကောင်းဆန်စွာ ပြုဖို့ မဆိုထားနှင့်၊
သွေးရဲရဲ သံရဲရဲမြင်လျှင်ပင်
ထွက်ပြေးမိပေလိမ့်မည်။

“ကလစ်”

ကားဆီမှ တံခါးဖွင့်သံလိုကြားရသည် ။

နောက် . . .

“ပူး”

“ဟာ”

သူထင်သလို မဟုတ်၊ ကားလေးက အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းသာ မောင်း
ထွက်သွားလေတော့သည် ။

သူ ခလုတ်တိုက်မှောက်လျက်လဲပြီး ပြေးပွေ့မိသော မိန်းမပျိုကို
တောင်းပန်ရမလား။ ထွက်သွားသောကားကို ဒေါသထွက်ရမှန်းမသိ။
သို့သော် ခပ်တည်တည်ဖြင့်

“တောက်”

ကိုယ်တိုင်ခံစားရသူ မဟုတ်ငြား၊ မကျေမနပ်ပုံစံဖြင့် တောက်ခတ်

လိုက်သည်။ ။ နောက် ရင်ခွင်ထဲက မိန်းမလှလေးကို ပြန်ငုံကြည့်ရင်း

“ဘာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

မိန်းကလေးက တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြန်မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါကာ

“ဟင့်အင်း”

ပြီးနောက် မျက်လွှာကိုချ၍

“လန့်သွားတာပါ”

သူ မိန်းမလှလေးပခုံးကို မလွှတ်မိသေး။ သူ့ကို မိန်းကလေးအပေါ် မှောက်လျက်လဲအောင်လုပ်သော ကျောက်ခဲကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပြန်ကြည့်မိသေး၏။ ထိုကျောက်ခဲကြောင့်မဟုတ်လျှင် ကောင်မလေးပေါ် အရှိန်လွန်မှောက်လဲမည်မဟုတ်။ မှောက်မလဲလျှင် ဤသို့ ကြုံရမည်မဟုတ်။ သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်ဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ သူရဲကောင်းဆန်စွာပြုဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲမြင်လျှင်ပင် ထွက်ပြေးမိပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောင်းမှုဖြင့်။ အခြေအနေက လှပနေပေပြီ။

ဝမ်းသာစိတ်ကိုမြို့သိပ်ရင်း မောင်းထွက်သွားသော ကားကို မကျေမနပ်လှမ်းကြည့်ကာ

“တောက် အတော်လူမှုရေးခေါင်းပါးတဲ့ သူပဲ”

မိန်းမပျိုက သူ့ကိုအားကိုးတကြီး မော့ကြည့်သည်။ ။ ပြီးနောက် သူမပခုံးကိုဖက်ထားသော လက်ကို မသိမသာရုန်းရင်း

“ကျေးဇူး ကျေးဇူးပါပဲနော်”

သူပြန်ငုံကြည့်သည်။ ။ နောက်မှ ပျာပျာသလဲနှင့် လက်ကိုဖယ်ပြီး

“သြော် ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ထူးနိုင်ပါ”

ကောင်မလေးက ပြုံးပြီး

“နွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မြရီနွယ်ပါ”

ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ချက်ချင်းဖြစ်စေပါသည်။ ။

“ဒီနားနေတာလား”

နွယ်က ထူးနိုင်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ မနက်မနက် ဒီမှာ ပြေးနေကျ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လဲ မနက်တိုင်း ဒီမှာ ပြေးနေကျပဲ မတွေ့ဖြစ်ဘူးနော်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းငုံ့ပြီးရင်း

“သတိမထားမိတာ နေမှာ ပါ”

ထိုအဖြေသည် သူမက သတိထားမိနေကြောင်းကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။ ။ ထူးနိုင်ပြီးလိုက်သည်။ ။

“ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ဆက်သွားလိုက်ဦးမယ်နွယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ထပ်ဆိုကြတာပေါ့”

နွယ်က ကြည်နူးစွာပြုံးရင်း

“ဟုတ်”

နှစ်ယောက်သား လမ်းမခွဲချင်ဘဲ ခွဲခဲ့ရသည်။ ။

ပထမ ပြေးယောင်ပြပြီး ခုနနေရာပြန်ပြေးလာကာ ခလုတ်တိုက်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ကျောက်ခဲကို ပြန်ကောက်လိုက်သည်။ ။ နောက်

တခြားသူများ မြင်သွားလေမလားဆိုပြီး ဘေးဘီဝေကြည့်လိုက်သေး၏။
ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှ ကျောက်ခဲကို “ကကျပ် ကကျပ် ကကျပ်” နှင့် အား
ရပါးရ အာဘွားရှုလူးကာ အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်လိုက်မိသည် ။ နောက်
ခြေလှမ်းကို ပြန်စလိုက်သည် ။

ထူးနိုင်၏ စိတ်ထဲမှာ တော့ ယခု သူပြေးနေသော ခြေလှမ်းများ လို ရ
င်ကို တဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်စေသည် ။

*

“တိတိတိ တိတိတိ”

အိပ်စင်ဘေးနာရီမှ အချက်ပေးသံမြည်လာသည် ။

သူဇာချို အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် နာရီကိုယူကြည့်လိုက်၏။

“၅:၄၀”

“ဟင်”

၆:၃၀ တွင် ခရီးထွက်မယ့်အဒေါ်ထံမှ ငွေလွှဲယူရမည်ကို သတိရမိ၏
။ ထိုငွေမှ မယူထားလျှင် တစ်နှစ်စာခန့်တော့ ထမင်းငတ်သွားနိုင်သည် ။
အဒေါ်က နိုင်ငံခြားသွားမှာ ကိုး။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာက ကမန်းကတန်းထ၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး
ကားကို ကမန်းကတန်း မောင်းထွက်လိုက်ရသည် ။

အပြင်မှာ နှင်းများကလဲ မသဲကွဲသေး။

မြင်ရစေရန် ကားဝိုက်ဘာကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ ဘာမှ သိပ်မထူးခြား၊
နှင်းကွဲမီးကို ထပ်ဖွင့်လိုက်သည် ။ ဒါလဲ ရှေ့တစ်လံအပြင် ပိုမမြင်ရ။
ကားကိုလဲ အချိန်မမီမှာ စိုး၍ အရှိန်မလျှော့ရဲ။

“ကလင် ကလင် ကလင်”

ဖုန်းမြည်သံ။

“အဲ ပုတု”

ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေရာမှ ဖုန်းမြည်သံကြား၍ လန့်သွားမိသေး၏။ နောက်မှ ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် ဒေါ်လေးဆက်တာပဲ”

ဆိုကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည် ။

“ဟယ်လို ဒေါ်လေး”

“ဟဲ့ သူဇာချို့ မလာသေးဘူးလား၊ ငါလေဆိပ်ကို ဆင်းတော့မှာ ”

“ လာပြီဒေါ်လေး လာပြီ၊ နှင်းမကွဲသေးလို့ လာပြီ”

ဆို၍ ကမန်းကတန်း အရှိန်မြှင့်လိုက်စဉ်

“ဟင်”

သူ့ကားဘေးမှ ဖြတ်သွားသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်။
သူငေးကြည့်စဉ် . . .

“ဟာ”

မလှမ်းမကမ်း ကားရှေ့မြင်လိုက်ရသော အရိပ်တစ်ခု။

“အောင်မလေး”

လန့်ပြီး ဘရိတ်အုပ်လိုက်မိသည် ။ တစ်ဖက်လမ်းမှ အလောတကြီး
ပြေးလာသော ခုန ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်။

“ဟိတ်”

“ဟာ”

“ကျွီ”

သို့သော်

*